

1.

Víkend ve Snitterings

Pokud Blotto (neboli Jeho Výsost Devereux Lyminster, jak zní jeho pravé jméno a titul) na víkendových návštěvách v sídlech spřízněných aristokratů něco obzvlášť nesnášel, pak to byla vysoká koncentrace osob s nějakým temným tajemstvím z minulosti a následně již vcelku nudný fakt, jehož pravděpodobnost hraničila téměř s jistotou, totiž, že některá z těchto osob bude zavražděna. Nemluvě pak o nevyhnutelné přítomnosti vševědoucího amatérského detektiva-polyhistora, který se obvykle jen třese na to, aby celý víkend strávil neodbytným čmoucháním a vyšetřováním příslušného incidentu. A také o standardním zakončení celého víkendového dýchánku, kdy výše jmenovaný čmouchal sezve všechno osazenstvo do knihovny, kde je násilím donutí si vyslechnout jeho triumfální odhalení.

Blotto se z toho důvodu vůbec nechvěl radostným vzrušením, když se měla jeho rodina na jednu takovou víkendovou akci vydat. Vlastně, když na to přijde, neměl vůbec potřebu se kamkoli vydávat. Všechno, co miloval a potřeboval k životu – jako například kriket a lov – měl na dosah ruky přímo u sebe doma, ve starobylém sídle svého rodu, jímž byl prastarý tawcesterský hrad.

Slůvka *noblesse oblige* ale znal již od raného dětství a věděl velmi dobře, že není běžným smrtelníkem a že ho jeho postavení skutečně zavazuje k tomu, aby dělal celou řadu věcí z tohoto postavení vyplývajících. Když mu tedy jeho mat-

ka, vévodkyně vdova z Tawcesteru oznámila, že ona, Blotto a jeho sestra Twinks (pravým jménem Lady Honoria Lyminsterová) stráví následující víkend ve Snitterings, na rodovém sídle význačné katolické rodiny Melmontů, bral to jako samozřejmost. Na základě svých dlouholetých zkušeností také věděl, jak tristně končí všechny pokusy vzdorovat matčiným přáním. Vévodkyně vdova se prostě podobala britskému tanku Mark IV – pokud se jednou rozjela určitým směrem, bylo nesmírně obtížné, ba nemožné, odchýlit ji z kurzu.

Měla též další charakteristickou vlastnost, neblahou zvláště pro Blotta. Disponovala totiž schopnostmi rafinované kuplířky, což zavánělo pořádným malérem, vezmeme-li v úvahu, že rodina Melmontů se pyšnila dcerou jménem Leticia, která byla ve věku tak akorát na vdávání. Výraz „tak akorát“ přitom vyjadřoval skutečnost, že už je na vdávání pěkně dlouho. Kdybychom měli její zralost přirovnat ke zralosti ovoce, mohli bychom směle říci, že už se jednalo o jakési podzimní stadium pokročilé hniloby.

Je ovšem pravdou, že několik pokusů dohazovat Blottovi Leticii Melmontovou se uskutečnilo již ve stadiu „pučení“ – Blotto si z té doby vybavoval jakýsi neurčitý pocit, který v něm její zjev vyvolával. Měl tehdy dojem, že by bylo možná lepší, kdyby tento „výhonek“ zalezl zase zpátky do země a nehyzdil krásu světa. Blotto si na ženách cenil především ušlechtilých vlastností, jako je věrnost nebo přátelství, které však zatím nacházel spíše u koní.

Ačkoli se tenkrát Blottovi podařilo onomu nechutnému a neblahému údělu manželství na čas uniknout, jeho doba hájení neměla trvat donekonečna. Blottova matka se myšlenky na sňatek Blotta s touto dívkou rozhodně nevzdala. Ten nápad byl pro ni něco jako kost pro teriéra – i když ji zahrabete sebehloběji, pokaždé ji vyhrabe a bude ji svými nezdolnými čelistmi znovu a znovu žvýkat.

Blotto se pokusil jednou matce předložit zdánlivě lstivý argument, že si Leticii nemůže vzít, protože je to katolička. „Ach, na tom ale přece vůbec nesejde,“ odpověděla vévodkyně vdova ležérně. „Dnes už jsou společenská pravidla značně uvolněná. Lidé z našich společenských kruhů si berou dokonce i Američany.“ Blotto mohl tušit, že cesta, jak přelstít svoji vlastní matku, prostě neexistuje.

Když pak rodině oznámila, že pojedou na prodloužený víkend do Snitterings – od čtvrtčního večera až do neděle, proboha! – tak se také do Snitterings jelo. Vévodkyně vdova chodila s Pansy Melmontovou do jedné z oněch klášterních škol, kde se dívky ze šlechtických rodin naučí mluvit velmi nahlas, nosit tvíd a chovat se jízlivě k nižším společenským vrstvám. Pansy byla svými rodiči velmi dovedně zmanipulována do sňatku s vévodou z Melmontu. Jelikož v manželství nešťastný aristokrat propadal excesům v podobě nezřízené konzumace portského a dovádění se služkami, vévodkyně se po čase, stejně jako matka Blotta a Twinks, stala vévodkyní vdovou. A Blottova matka byla silnou zastánkyní zásady, že vévodkyně vdovy by měly táhnout za jeden provaz.

Blotto chtěl jet do Snitterings sám ve svém nádherném sportovním voze značky Lagonda, ale jeho matka tento na první pohled neškodný plán okamžitě vetovala. Očekávala totiž (zcela správně), že Blotto bude díky svému vlastnímu dopravnímu prostředku trávit většinu času na výpravách nejrůznějšího druhu, samozřejmě mimo Snitterings. Rozhodla proto, že ona, Blotto i Twinks pojedou společně v jednom z tawcesterských Rolls-Royců a že řídit bude jejich řidič Corky Froggett.

Corky Froggett byl voják každým coulem. Byl již od narození veden k tomu, aby položil život za krále a za vlast, a neskrýval své roztrpčení nad tím, že tento král a vlast

v roce 1918 ukončili válku, kterou si Corky Froggett se svrchovaným potěšením užíval. Protože byl ale praktický člověk, nenaříkal dlouho nad rozlitym mlékem a okamžitě přenesl svoji původní loajalitu ke králi a k vlasti na své nové zaměstnavatele, tedy na šlechtický rod Lyminsterů, sídlící na tawcesterském panství. Jak nikdy neopomněl připomenout, pokud by bylo třeba, položil by za jakéhokoli člena této rodiny bez váhání život. Trápilo ho pouze to, že příležitostí k tomuto hrdinskému činu bylo při výkonu jeho všední řidičské profese pohříchu málo.

Corky Froggett mluvil sice půvabným londýnským dialektem lidových vrstev a celkový tón jeho mluvy působil jakýmsi sladkým dojmem, v jeho nitru ale doutnal zabijácký instinkt pirani, která se právě pohádala se svojí manželkou. Jeho černá uniforma obepínala tělo s tak vypracovanými a ocelovými svaly, že by člověk, který by do něho narazil, riskoval vážnou újmu na zdraví. Ačkoli byl Corky Froggett loajální ke všem členům rodiny, jako jakéhosi neoficiálního rodinného osobního strážce ho vnímal pouze Blotto.

To mělo svoji logiku. Vévodkyně vdova byla sama o sobě natolik hroživou figurou, že by nikoho ani ve snu nenařadilo, že by ji někdo – nebo něco na světě mohlo ohrozit. Pichlavý pohled jejích blankytně modrých očí by dokázal zmrazit i tygra uprostřed skoku – což se prý také dokonce jednou stalo – údajně při lovu s mahárádžou z Pranzipuru, jehož se účastnila.

Její starší syn, Rupert Lyminster, vévoda z Tawcesteru, všeobecně známý pod přezdívkou „Lufa“, ochranu také příliš nepotřeboval. Byl tím typem osobnosti, která se nikam příliš nežene, nedělá si zbytečné nepřátele a od níž spíše než povel „Pozor! Pochodem v chod!“ uslyšíte větu: „Myslím, že zde raději zůstanu, děkuji vám mnohokrát.“ Ačkoli byl jako vévoda oprávněn účastnit se zasedání Sně-

movny lordů a podílet se na formování budoucnosti národa, využíval tohoto privilegia opravdu velmi zřídka. Jediným datem, kdy tu byla jeho přítomnost garantována, byla poslední středa před vánočními svátky, kdy se tu podával opravdu vynikající předsváteční oběd. Největší – a nakonec vlastně jedinou – výzvou Lufova života pak zůstávala jeho povinnost oplodnit svoji neforemnou, pravouhle-estetickou manželku, známou pod přezdívkou „Sloggo“. Oplodnit znamenalo oplodnit něčím, co se řízením přírody ve výsledku nezmění pouze v další holčičku, ale co zajistí úspěšné pokračování mužské linie tawcesterského rodu.

Takže jako kandidáti na péči osobního strážce zbývají už jenom dva Lufovi mladší sourozenci, a ačkoli se Blotto i jeho sestra občas pouštěli do poměrně riskantních podniků, Twinks byla příliš inteligentní na to, než aby se při tom vystavovala zbytečnému nebezpečí. Její bratr naproti tomu zbytečná nebezpečí vyhledával a užíval si je se zálibným pomlasknutím, které si běžní lidé rezervují pouze pro odpolední čaj a zákusek. Právě z tohoto důvodu bylo nanejvýš vhodné, aby Corky Froggett občas po Blottovi hodil okem a dohlédl na něj.

Cesta z Tawcesteru do Snitterings zrovna nepřekypovala jiskřivou konverzací. Vévodkyně vdova brzy usnula a její chrápání působilo v jemném čalounění sedadel Rolls-Roycu vibrace evokující zběsilý dusot vzdáleného stáda pakoňů hřivnatých. Zatímco nejbrilantnější mozek rodiny – Twinks si četla ve starořeckém originále Thúkydido-vých *Dějin peloponéských válek*, které se v tu chvíli staly výhradním předmětem její dokonalé koncentrace, Blotto se zkroušeně díval z okénka vozu na krajinu. Nebyl moc na knihy. Naposledy četl knihu, která se jmenovala *Ruka Mandžua Fu* a která se mu docela líbila, ale četl ji už dva roky a ještě nebyl ani v půlce.